

Arrest

nr. 113 916 van 18 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 juli 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat I. KEIRSEBILCK verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. LAGAE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 december 2012 kwam verzoeker het Rijk binnen met een visum type C.

Op 11 januari 2013 werd een verklaring van wettelijke samenwoning opgesteld.

Op 21 januari 2013 diende verzoeker een aanvraag in om toegelaten te worden tot een verblijf van meer dan drie maanden in functie van zijn Roemeense partner.

Op 19 juli 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voer verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

"De beslissing die steunt op onjuiste of juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijving genomen (R.v.St., 4 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St., 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St., 23 november 1965, Stad Oostende, nr. 11.519).

Krachtens de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering - en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering - gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

"l'exigence de la motivation d'une décision est destinée à ce que l'intéressé ait parfaitement connaissance des raisons qui la justifient » (Cons. Etat, 12 mai 1989, arrêt nr. 32.560, R.A.C.E., 1989). Bovendien verplicht de Wet van 29 juli 1991 de overheid bij elke bestuurshandeling met individuele draagwijdte in de beslissing zelf de feitelijke en juridische grondslag aan te duiden waarop zij steunt. De motivering moet bovendien afdoende zijn.

"Dit is wat de wetgever bedoelt wanneer hij stelt dat de motivering afdoende moet zijn. Dit kan begrepen worden als volgt: in het licht van de vermelde motieven moet de beslissing als redelijk voorkomen, d.w.z. dat men, vertrekkend van de motieven in rede tot de genomen beslissing moet kunnen komen" (BOES, M., Administratie Recht, Leuven, Acco, 1994-95, 34).

In casu is er minstens schending van de materiële motiveringsplicht. Terzake heeft de verwerende partij niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en heeft zij deze niet correct beoordeeld zodat zij op grond daarvan onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624, RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Zo argumenteert de beslissing a quo dat de voorwaarden voor een gezinshereniging niet zijn voldaan. De aanvraag tot gezinshereniging werd namelijk geweigerd om volgende reden:

Betrokkenen heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Nochtans werden meerdere documenten voorgelegd die het tegendeel bewijzen.

Rekeningoverzichten met bewijs van betaling vliegtickets België - Moldavië

- Vliegtickets België - Moldavië

- Foto's van verzoeker met mevr. OR

Verzoeker en mevr. OR kennen elkaar al van toen ze beiden nog in Moldavië woonden. Na haar verhuis naar België is het contact niet beëindigd, wel integendeel. Ze hielden contact via internet en telefoon en hun vriendschap werd omgezet in liefde.

De stukken tonen aan dat verzoeker en mevr. R reeds in februari 2011 een relatie begonnen. Immers, na een afwezigheid van 4 jaar, keerde mevr. R vanaf dan geregeld terug om haar relatie met verzoeker te onderhouden. In 2012 reisde zij zelfs 3 keer naar Moldavië om verzoeker te zien.

Ook de voorgelegde foto's tonen aan dat zij in Moldavië samen met verzoeker was.

Ze kennen elkaar dan ook al meerdere jaren en onderhielden contact, zowel telefonisch als via elektronische berichten waarbij zij elkaar zoveel mogelijk ontmoetten.

Het bewijs lag dan ook wel degelijk voor dat partijen 2 jaar een duurzame en stabiele relatie onderhielden. Sinds zijn aankomst in België in december 2012 wonen zij zelfs onafgebroken (wettelijk) samen.

Overigens moet het bewijs van de duurzame relatie beoordeeld worden in functie van het doel van de richtlijn vrij verkeer, nl. het handhaven van de eenheid van het gezin in de ruime betekenis van het woord. Zo moet er ook rekening houden met de relatie die de partner heeft met de EU-burger en andere omstandigheden, zoals het feit dat de partner financieel of lichamelijk afhankelijk is van hem/haar.

De duurzame relatie van partijen is dan ook stellig bewezen.

Om deze redenen heeft de verwerende partij dan ook de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht geschonden.”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en het feit dat verzoeker niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van ten minste twee jaar met partner. In de motivering van de bestreden beslissing wordt zeer concreet ingegaan op de door verzoeker voorgelegde bewijzen en wordt duidelijk aangegeven waarom deze bewijzen niet volstaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker bekritiseert de verschillende motieven waardoor hij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In zoverre verzoeker de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert hij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft

beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 40bis, §§ 2 en 4 van de vreemdelingenwet voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de niet-Belgische partner van een burger van de Unie, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de burger van de Unie een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan eenentwintig jaar zijn, ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

Overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de vreemdelingenwet is het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aangetoond:

*“- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;”*

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat niet op een afdoende wijze het duurzaam en stabiel karakter van de relatie is aangetoond, nu onvoldoende bewijs voorligt dat de partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, elkaar tenminste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen en elkaar driemaal hebben ontmoet waarbij deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of een gemeenschappelijk kind hebben. In de motivering van de bestreden beslissing wordt ingegaan op de verschillende stukken zoals aangebracht door verzoeker ter staving van zijn verblijfsaanvraag, evenals op de redenen waarom deze stukken niet kunnen volstaan als afdoende bewijs van een duurzame en stabiele relatie.

Verzoeker betoogt dat de stukken die hij heeft voorgelegd, aantonen dat hij in februari 2011 een relatie is begonnen. Hij wijst er op dat zijn partner in 2012 drie keer naar Moldavië is gekomen teneinde hem te zien en dat de voorgelegde foto's aantonen dat ze samen waren. Voorts wijst verzoeker er op dat ze al meerdere jaren contacten onderhouden, zowel telefonisch als via elektronische berichten waarbij ze elkaar zoveel mogelijk ontmoeten.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart van 21 januari 2013 volgende bewijzen heeft aangebracht. De boeking door zijn partner van een vlucht naar Chisinau (Moldavië) met vertrek op 26 februari 2011 en terugkeer naar België op 15 maart 2011, een boeking door zijn partner van een vlucht naar Chisinau (Moldavië) met vertrek op 7 maart 2012 en terugkeer naar België op 16 maart 2012, een aantal rekeninguittreksels van zijn partner waaruit op het eerste gezicht blijkt dat zij op 26 juni 2012 en op 31 oktober 2012 een vliegtuigticket naar Budapest zou hebben gekocht, een aantal foto's gedateerd 24 december 2012, 25 december 2012, 10 februari 2013, 15 februari 2013 en 17 februari 2013.

In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, liggen geen bewijzen voor van telefonische en elektronische contacten waaruit zou blijken dat ze al meerdere jaren contacten onderhouden. Waar verzoeker er op wijst dat zijn partner drie maal naar Moldavië is geweest om hem op te zoeken, kan dit evenmin worden afgeleid uit de voorgelegde bewijzen. Uit de voorgelegde stukken kan slechts met zekerheid afgeleid worden dat zijn partner tweemaal een reis naar Chisinau (Moldavië) heeft geboekt. Zoals verweerder terecht stelt in de bestreden beslissing toont dit echter nog niet aan dat verzoeker in die periode samen was met zijn partner. Hoe dan ook moet verzoeker aantonen dat ze elkaar minimaal drie maal ontmoet hebben en dat die ontmoetingen 45 dagen hebben geduurd. Zelfs aangenomen dat verzoeker samen zou zijn geweest met zijn partner bij haar reizen naar Moldavië dan dient te worden vastgesteld dat er slechts twee ontmoetingen zijn geweest en dat het totaal van de ontmoetingen slechts 30 dagen heeft geduurd. Naast deze vereiste diende verzoeker ook nog aan te tonen dat ze elkaar minstens twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen. De aanvraag dateert van 21 januari 2013, aldus diende

verzoeker aan te tonen dat zij elkaar al sinds 21 januari 2011 kennen. De foto's die door verzoeker werden neergelegd, zijn zoals verweerder terecht stelt in de motivering van de bestreden beslissing te recent om zulks aan te tonen.

Verder dient te worden aangestipt dat verzoeker niet ingaat op de concrete motieven van de bestreden beslissing. Hij beperkt zich door een aantal feitelijkheden op te sommen om aan te geven dat hij wel aan de wettelijke bepalingen voldoet, doch zoals hiervoor aangegeven vinden deze feitelijke gegevens geen steun in het administratief dossier.

Op grond van de thans voorliggende bewijzen acht de Raad de beoordeling van verweerder niet kennelijk onredelijk.

Waar verzoeker stelt dat *“Overigens moet het bewijs van de duurzame relatie beoordeeld worden in functie van het doel van de richtlijn vrij verkeer, nl. het handhaven van de eenheid van het gezin in de ruime betekenis van het woord. Zo moet er ook rekening houden met de relatie die de partner heeft met de EU-burger en andere omstandigheden, zoals het feit dat de partner financieel of lichamelijk afhankelijk is van hem/haar.”*, is het niet duidelijk wat verzoeker hiermee bedoelt of waarom hij meent dat de bestreden beslissing om deze redenen de motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht schendt. Hierbij dient ook te worden aangestipt dat de Richtlijnen inzake gezinshereniging werden omgezet naar Belgisch recht. Artikel 40bis van de vreemdelingenwet, dat *in casu* van toepassing is, stelt vooreerst als voorwaarde dat verzoeker moet aantonen een duurzame en stabiele relatie te hebben. Eens dit is aangetoond dan moet ook nog eens het bewijs geleverd worden dat zijn partner over voldoende bestaansmiddelen beschikt waarbij rekening zal worden gehouden met het gegeven of hij al dan niet ten laste is. Het is dan ook aan verzoeker duidelijk uiteen te zetten welke wettelijke bepaling hij geschonden acht. Dit onderdeel van het middel is niet duidelijk. Verzoekers vage beschouwing op dit punt kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Met zijn betoog maakt verzoeker geen schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Waar verzoeker meent dat het bestuur het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden heeft, wijst de Raad erop dat dit beginsel inhoudt dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Verzoeker maakt niet aannemelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“De Minister van Migratie- en Asielbeleid heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

“Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M. Administratief recht, Leuven, Acco, 1990,3 31)”.

“Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 190, R. W 1982-83, 36, noot LAMBRECHTS, W.)

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St., REESKENS, nr.21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v. St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Zoals voormeld is de relatie van verzoeker met mevr. OR wel degelijk lang en stabiel genoeg om een verzoek tot gezinshereniging te rechtvaardigen.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Migratie- en Asielbeleid.”

De Raad kan wat het tweede middel betreft volstaan met te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel waar reeds werd vastgesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel niet werd geschonden. Verzoekers betoog doet geen afbreuk aan de gedane vaststellingen.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU